

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย

Motivation to Participate in Sport of Thai National Athletes with Disabilities

จักรดาว โปธิแสน (Jukdao Potisan)* คำรัส ดาราศักดิ์ (Damras Darasak)**

อชิระ หิรัญตระกูล (Ashira Hiruntrakul)***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ที่มีวิธีการเชิงคุณภาพร่วมด้วย มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย และเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยระหว่างกีฬาประเภทบุคคล และกีฬาประเภททีม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามคุณลักษณะที่กำหนด (Criterion Sampling) นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล จำนวน 7 คน และประเภททีม จำนวน 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดแรงจูงใจ ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบวัดแรงจูงใจของไวส์ (Weiss's Intrinsic/Extrinsic Motivation Scale) พร้อมทั้งแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi Structured Interview) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความลึกซึ้งมากขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ The Wilcoxon rank – sum (Mann - Whitney) Test โดยวิเคราะห์รายคู่ ผลการวิจัย พบว่า ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม มีลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน โดยเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก ยกเว้นในด้านความรู้แจ้งเท่านั้น ที่มีลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเป็นแบบภายนอกมากกว่าภายใน และเมื่อเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในส่วนข้อมูลในการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ผลการวิจัยก็สอดคล้องกันไปทิศทางเดียวกัน จากการวิจัยครั้งนี้ แรงจูงใจเป็นแบบภายใน ผู้ฝึกสอนจึงควรพัฒนาวิธีการใช้แรงจูงใจภายใน เพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างแรงจูงใจแก่นักกีฬาคนพิการต่อไป

ABSTRACT

This study is a quality survey research. The objectives of this study and compare motivations between individual and team sports disability athletes in Thailand national teams. 7 shooters and 7 futsalers were recruited by purposive sampling with determined criterion aspects. They were asked motivation questionnaires improved from Weiss's Intrinsic / Extrinsic motivation scale including with semi structured interview in order to gain highly deep data. Wilcoxon rank – sum (Mann - Whitney) Test was used to data analysis. The result show that motivation aspects of the individual and teams disability athletes in Thailand national did not significantly different motivations, intrinsic motivations more than extrinsic ones. However, the mastery topic showed extrinsic motivations more than intrinsic ones. The comparison of motivation aspects in any data from the semi structured interview, the research result was satisfying and had the same direction; consequently, this research found that the intrinsic motivations are appreciably better than the other. There, coaches should develop the intrinsic motivations method to reinforce and motivate the disabled athletes.

คำสำคัญ : แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก นักกีฬาคนพิการ

Key Words : intrinsic motivation, extrinsic motivation, athletes with disabilities

* มหามบัณฑิต หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น

** รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา สำนักวิชาวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

*** อาจารย์ ภาควิชากายภาพบำบัด คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

บทนำ

จากรายงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้รายงานการสำรวจจำนวนผู้พิการในปี พ.ศ. 2550 พบว่าจากจำนวนประชากรทั้งประเทศประมาณ 65.5 ล้านคน เป็นจำนวนผู้พิการประมาณ 1.87 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 2.85 ของประชากรทั้งหมด (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2550) ความพิการไม่ว่าจะเป็นลักษณะใดหรือสาเหตุใดก็ตามย่อมมีผลกระทบต่อผู้ที่พิการทั้งทางตรงและทางอ้อม อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อบุคคลนั้นทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ความเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เกิดขึ้นแม้จะชัดเจน หรือไม่ก็ตามย่อม มีผลทำให้บุคคลมีสมรรถภาพทางร่างกายลดลงและเป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหว การทำกิจวัตรประจำวัน การทำงาน นอกจากความพิการที่เกิดขึ้นแล้ว คนทั่วไป มักมองผู้พิการเป็นคนที่ขาดความสามารถไร้ประโยชน์ จึงทำให้ผู้พิการเหล่านี้รู้สึกว่าคุณค่าตนเองมีปมด้อย ไม่มีความนับถือตนเอง มีความพึงพอใจในชีวิตลดลง ต้องการแยกตัวออกจากสังคม และรู้สึกว่าตนเองเป็นภาระของผู้อื่น ซึ่งเมื่อความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้น จะทำให้ผู้พิการละเลยตนเอง ส่งผลต่อสุขภาพของตนเอง เช่น เกิดแผลกดทับ ข้อติด แผลติดเชื้อ ฯลฯ หากสังคมละเลยไม่เอาใจใส่ต่อผู้พิการแล้ว ก็จะทำให้การพัฒนาคนของชาติไม่ได้ผลอย่างเต็มที่ นับ เป็นการทอดทิ้งทรัพยากรที่มีค่าของประเทศไปอย่างน่าเสียดาย (ศิริธร, 2548) ในสังคมทั่วไปการตระหนักถึงความสำคัญของคนพิการ ว่าเป็นสมาชิกของสังคม ซึ่งเป็นบุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่เท่าเทียมกับบุคคลปกติทั่วไป นั้นยังมีความหลากหลายในประเทศที่เจริญ และมีความพร้อมทางเศรษฐกิจมักให้ความสำคัญ หรือเท่าเทียมกันระหว่างคนร่างกายปกติ และคนพิการ ขณะที่คนอีกกลุ่มยังมองว่า คนพิการเป็นคนที่ไร้สมรรถภาพ ไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือจากบุคคลอื่นเท่านั้น ปัจจุบันสังคม จึงให้ความสำคัญกับคนพิการมากขึ้นโดยจะเห็นจากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อคนพิการที่มีมากขึ้นซึ่งรวมถึงกีฬาด้วย กีฬามีผลต่อคนพิการหลายด้าน ตั้งแต่

HMP7-2

กีฬาเพื่อการบำบัดรักษาสำหรับคนพิการ ในระยะเริ่มต้นใช้ควบคู่กับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ คนพิการที่ฟื้นฟูระยะของการฟื้นฟูแล้ว อาจเล่นกีฬาเพื่อการออกกำลังกายหรือนันทนาการ ในที่สุดเมื่อคนพิการสามารถปรับสภาพจิตใจ และสามารถค้นพบศักยภาพตนเอง ก็จะสามารถฝึกหัดเล่นกีฬาอย่างจริงจัง เพื่อการแข่งขันหรือชัยชนะ ซึ่งกีฬาอาจจะเป็นเครื่องมือในการเชื่อมสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และยังเป็นส่วนหนึ่งของการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านสังคม และเป็นกระบวนการพัฒนาคนพิการอีกด้วย (สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2541)

ในการจัดกิจกรรมกีฬานั้น ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬาในระดับใด อาทิเช่น การแข่งขันกีฬาพาราโอลิมปิกเกมส์ การแข่งขันกีฬาเฟลปิกเกมส์ การแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ส่วนแต่เป็นกีฬาสำหรับคนพิการ ที่เป็นเสมือนประตูที่เปิดขึ้นเพื่อสร้างโอกาสให้คนพิการได้พิสูจน์ศักยภาพของตนเอง เป็นโอกาสทำให้คนพิการมีเกียรติ ศักดิ์ศรีเท่าเทียมบุคคลอื่น ๆ ทั่วไปสามารถที่จะพัฒนาตัวเองเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันได้เช่นเดียวกับคนปกติ (พิเชษฐ, 2548) การแข่งขันกีฬาพาราโอลิมปิกเกมส์ ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อผู้พิการแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เหนือกว่านั้นคือ การได้รับความยอมรับจากสังคม ว่าผู้พิการนั้นก็มีความสามารถที่จะช่วยเหลือพึ่งพาตนเองได้ แม้จะไม่อยู่ในสภาพครบ 32 ประการอย่างบุคคลปกติทั่วไป การลงแข่งกีฬาก็นับเป็นทางออกอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ผู้พิการรู้สึกภูมิใจได้ไม่น้อยว่า พวกเขาสามารถยืนอยู่ในจุดที่ช่วยเหลือตนเองได้ และเป็นที่ยอมรับของสังคม (“ว่าด้วยเรื่องพาราโอลิมปิกเกมส์”, 2553)

คนพิการที่ได้เข้าร่วมการแข่งขันก็ยังสามารถให้สังคมได้เห็นว่าเขาเหล่านี้ไม่ใช่ภาระของสังคมสามารถที่จะพัฒนาตัวเอง เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาได้เช่นเดียวกับคนปกติ และยังมีโอกาสที่จะสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง ครอบครัว ตลอดจนประเทศชาติได้เช่นกัน (พิเชษฐ, 2548) แต่ทั้งนี้การเล่นกีฬา และการออกกำลังกาย มักจะนิยมเล่นกันตามฤดูกาล และการ

แข่งขันกีฬาแต่ละประเภท หรือเล่นกันตามความพอใจ ความถนัด และความต้องการของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเล่นกีฬาประเภทใด หรือการออกกำลังกายใด ๆ ก็ตาม ย่อมมีปัจจัยหลายประการในการผลักดันให้เกิดความสนใจ ในการเล่นจนนำไปสู่การเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ ได้ในที่สุด ซึ่งหนึ่งในปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่ แรงจูงใจ (ภพเพชร, 2546) สืบสาย (2541) ได้กล่าวว่า “แรงจูงใจถือได้ว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬา เพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องกับองค์ตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬา และเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรม และความสามารถของมนุษย์ แรงจูงใจ ทำให้หรือมีอิทธิพลทำให้คนยังคงออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬาทั้งนี้แต่ละคนก็มีสาเหตุปัจจัย หรือแรงจูงใจที่ต่างกันที่สำคัญคือ ทำให้คนมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกัน ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทาง และความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำ มีความมุ่งมั่นที่จะกระทำ หรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพ และความสามารถในการเล่น และการแข่งขันกีฬา” สุปราณี (2539) กล่าวว่า “มนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการจะกระทำกิจกรรม ใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จจำเป็นต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาตั้งใจขยันฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในขณะที่แข่งขัน ต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุสำคัญ แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญ ในการกระตุ้นให้นักกีฬาตื่นตัว ทั้งในขณะที่ฝึกซ้อม และแข่งขัน ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ” แต่ทั้งนี้นักกีฬาแต่ละคนย่อมมีแรงจูงใจที่แตกต่างกัน บ้างต้องการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน บ้างเล่นเพื่อแก้ปัญหาสุขภาพของตนเอง บ้างคาดหวังที่จะเป็นนักกีฬาระดับมือหนึ่งของประเทศ หรือ หวัง ความมีชื่อเสียง เกียรติยศ และบ้างอาจเล่นกีฬา เพียงเพื่อหวังใช้สิทธิพิเศษของการเป็นนักกีฬา (ชาญยุทธ, 2552)

จากหลักการที่กล่าวมา จะเห็นว่าพฤติกรรมในการเล่นกีฬา น่าจะเกิดจากเหตุผลหลายประการที่แตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามเพื่อพยายามศึกษา และค้นคว้าว่า อะไร คือปัจจัยที่แท้จริง เหตุผลใดที่ส่งผลต่อ

แรงจูงใจ และการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในประเทศไทยที่ผ่านมา มีการศึกษาวิจัยในนักกีฬากลุ่มต่าง ๆ เช่น นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง (ธีระพันธ์, 2553) นักกีฬาซอฟท์บอล (กนกวรรณ, 2546) นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนและระดับสโมสร (ฉัตรกมล, 2547) นักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี (กิตติศักดิ์, 2550) นักกีฬาเรือพาย (ยุทธการ, 2552) ซึ่งผลการวิจัย พบว่าลักษณะของแรงจูงใจของนักกีฬา เป็นแบบที่มีสาเหตุมาจากแรงจูงใจภายใน (ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย) มากกว่ามาจากแรงจูงใจภายนอก (ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านรายได้ และผลประโยชน์)

แต่ยังไม่มีความชัดเจน ของการศึกษาในกลุ่มนักกีฬาคนพิการในประเทศไทย และยังไม่มีการศึกษาถึงเรื่องแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก ที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรม ซึ่งตอบสนองต่อความต้องการทางพื้นฐาน ที่จูงใจให้คนพิการเลือกออกกำลังกาย และเล่นกีฬา จนนำไปสู่การเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถ

ดังนั้นผู้วิจัย จึงมีแนวคิดศึกษางานวิจัยถึงลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ของนักกีฬาคคนพิการทีมชาติไทย และแรงจูงใจของนักกีฬาคคนพิการทีมชาติไทย ระหว่างกีฬาประเภทบุคคล และกีฬาประเภททีม ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อใช้ผลการวิจัย เป็นแนวทางในการสร้างเสริมแรงจูงใจให้แก่คนกีฬาคคนพิการ และเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่รับผิดชอบ ที่จะส่งเสริมให้คนพิการเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้นและสามารถพัฒนาให้นักกีฬามีศักยภาพเพิ่มขึ้น อันเป็นแนวทางในการสร้างนักกีฬาคคนพิการทีมชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคคนพิการทีมชาติไทย

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยระหว่างกีฬาประเภทบุคคล และกีฬาประเภททีม

วิธีการวิจัย

เสนอขออนุมัติ จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จาก สำนักงานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ฯ อาคารสมเด็จพระศรีนครินทร์ราชมราชชนนี คณะแพทยศาสตร์ ชั้น 17 มหาวิทยาลัยขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

เมื่อผ่านจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เรียบร้อยแล้ว ติดต่อทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือถึงผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

นัดประชุมนักกีฬาร่วมกับผู้ฝึกสอน เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือโดยความสมัครใจ โดยการให้กลุ่มตัวอย่างอ่าน และทำความเข้าใจตามแบบยินยอม แล้วจึงเซ็นชื่อลงนามในแบบยินยอม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง สำหรับนักกีฬาฟุตบอลซึ่งมีความพิการทางสายตา ผู้วิจัยจะอ่านแบบวัดแรงจูงใจให้นักกีฬาตอบ และผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก

ในการตอบแบบวัดแรงจูงใจ และสัมภาษณ์นักกีฬานั้น จะมีการนัดล่วงหน้าในช่วงเวลาที่นักกีฬาว่าง และพร้อมจะให้สัมภาษณ์ โดยจะเก็บข้อมูลในช่วงเวลาที่นักกีฬาว่าง หลังจากนักกีฬาฝึกซ้อมกีฬาเสร็จสิ้นแล้ว โดยจะให้นักกีฬาตอบแบบวัดแรงจูงใจเสร็จสิ้นก่อน แล้วจึงทำการสัมภาษณ์ โดยทำการตอบแบบวัดแรงจูงใจ และสัมภาษณ์ทีละคนตามแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง พร้อมมีการบันทึกเสียง และภาพเคลื่อนไหว (VDO) ในช่วงที่ทำการตอบแบบวัดแรงจูงใจ และสัมภาษณ์ด้วย เพื่อที่จะตรวจสอบว่าแบบสอบถามกับแบบสัมภาษณ์ ตรงกันหรือไม่ และเป็นการขยายความลุ่มลึกของคำตอบ หรือองค์ความรู้ และนำมาใช้ในการอภิปรายผล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามคุณลักษณะที่กำหนด (Criterion Sampling) ทั้งเพศชายและเพศหญิง จาก 2 ชนิดกีฬา ได้แก่ กีฬาฟุตบอลจำนวน 7 คน และ กีฬายิงปืน จำนวน 7 คน รวมทั้งหมด 14 คน

วิเคราะห์ข้อมูล

โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (statistic package for the social science) โดยการหาร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน และหาค่ามัธยฐาน โดยแยกเป็นรายด้านของลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาประเภททีม และประเภทบุคคล

ทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจ เพื่อจำแนกแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก ตามเกณฑ์ของ พีรเจต ธีวทอง (2536) ดังนี้
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.01 - 4.00 ถือว่าเป็นแรงจูงใจภายใน
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.01 - 3.00 ถือว่าเป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.01 - 2.00 ถือว่าเป็นแรงจูงใจภายนอกมากกว่าภายใน
ค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 1.01 ถือว่าเป็นแรงจูงใจภายนอก

ทดสอบความแตกต่าง ของค่ามัธยฐาน ของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ระหว่างนักกีฬาคนพิการประเภททีม และนักกีฬาคนพิการประเภทบุคคล โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ด้วยการทดสอบ Wilcoxon rank - sum (or Mann - Whitney) Test

การวิเคราะห์ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ข้อมูลจะถูกนำมาวิเคราะห์โดยการถอดเทปสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ โดยไม่มีการแปลความหมายของข้อมูลใด ๆ และวิเคราะห์รายด้าน พร้อมทั้งโดยรวม ดำเนินการไปพร้อมกัน

ผลการวิจัย

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของ

นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย

ผลจากการวิจัย พบว่า ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ประเภทบุคคล และประเภททีม มีค่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจ โดยรวมเท่ากับ 2.768 และ 2.834 ตามลำดับ เมื่อนำค่าคะแนนเฉลี่ย มาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ พบว่า อยู่ระหว่าง 2.01- 3.00 ซึ่งถือว่าเป็นช่วงของการมีแรงจูงใจแบบ ภายในมากกว่าภายนอก ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ถือว่าเป็นลักษณะของแรงจูงใจแบบภายใน

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ของการวิจัยผลการวิจัยพบว่า ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ ที่ว่า “นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล และประเภททีมมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาแตกต่างกัน” กล่าวคือ จากภาพที่ 1 จะเห็นได้ว่า ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า ด้านความท้าทาย เป็นแบบแรงจูงใจภายใน (ค่าเฉลี่ย =3.11, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.46) ด้านความอยากรู้อยากเห็น เป็นแบบแรงจูงใจภายใน (ค่าเฉลี่ย =3.04, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.92) ด้านวินิจัย เป็นแบบแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก (ค่าเฉลี่ย =2.93, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน=0.74) ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน เป็นแบบแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก (ค่าเฉลี่ย =2.90, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.83) ถึงแม้ว่า ด้านความรู้แจ้ง จะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ แรงจูงใจภายนอกมากกว่าภายใน (ค่าเฉลี่ย =1.86, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.54) เนื่องจากวิธีการเล่น(ยิง)ที่ต้องมีทั้งสมาธิ และอุปกรณ์ที่เล่น(ยิง)มีน้ำหนักมาก รวมทั้งท่าทางในการเล่น(ยิง) จำเป็นจะต้องได้รับการชี้แนะจากผู้ฝึกสอน แต่ลักษณะของแรงจูงใจโดยรวม มีลักษณะเป็นแบบแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก (ค่าเฉลี่ย =2.768, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.698) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล ที่เล่นกีฬา โดยมีเหตุผลจากความรัก และความชอบของตนเอง ความต้องการเป็น

ส่วนหนึ่งของทีม ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของตนเป็นสำคัญ

จากภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่าลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภททีม เมื่อนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า ด้านความท้าทาย เป็นแบบแรงจูงใจภายใน (ค่าเฉลี่ย =3.71, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.21) ด้านความอยากรู้อยากเห็น เป็นแบบแรงจูงใจภายใน (ค่าเฉลี่ย =3.18, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =1.15) ด้านวินิจัย เป็นแบบแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก (ค่าเฉลี่ย =2.76, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.91) ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน เป็นแบบแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก (ค่าเฉลี่ย =2.98, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.69) ถึงแม้ว่า ด้านความรู้แจ้ง แรงจูงใจภายนอกมากกว่าภายใน (ค่าเฉลี่ย =1.54, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.63) เนื่องจากความพิการ (ตาบอด) และวิธีการเล่น จึงต้องให้ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ชี้แนะ และให้คำแนะนำการเล่น แต่ลักษณะของแรงจูงใจโดยรวม มีลักษณะเป็นแบบแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก (ค่าเฉลี่ย =2.834, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.718) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภททีม ที่เล่นกีฬา โดยมีเหตุผลจากตัวนักกีฬาเองเป็นสำคัญ ด้วยความรัก และความชอบของตน ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของตนด้วย เช่นเดียวกับนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ในการสัมผัสถึงโครงสร้าง

ผลการวิจัย พบว่า ด้านความท้าทาย นั้นแตกต่างกัน กล่าวคือนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล จะเกิดอุปสรรคในการฝึกซ้อมที่ต้องมีความยากมากขึ้น โดยเกิดจากความพิการ บาดแผลที่ถูกกดทับ ท่าทางในการยิง (การเล่น) และอุปกรณ์การเล่นกีฬา(ปืน)โดยมีน้ำหนักมากทำให้เวลาฝึกซ้อมนาน ๆ จะเมื่อยล้า แต่

ส่วนใหญ่ นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท มีความพยายามทุ่มเทในการฝึกซ้อม ต่อการฝึกทักษะที่มีความยากขึ้นกว่าที่ฝึกอยู่ปัจจุบัน โดยมีความรู้สึกท้าทาย จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และมีความหลากหลายในการฝึกซ้อม ทำให้ไม่เบื่อหน่าย เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ในนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 35 ปี ให้ความคิดเห็นว่า อุปสรรค ปัญหาเกิดขึ้นที่ตนเอง ซึ่งเกิดจากความพิการของเขาเอง “ปกติก็ชอบอยู่แล้ว แต่การฝึกที่ยากขึ้นนั้น ต้องพิจารณาผู้ถูกฝึกด้วยว่าเขาจะรับได้ขนาดไหน เพราะบางคนมีความพิการแตกต่างกัน ถ้าเล่นนานๆ หรือซ้อมนาน ๆ ก็จะเกิดการเจ็บบริเวณแผลที่กดทับ”

ในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 36 ปี กล่าวว่า “ผมรู้สึกว่าเป็นการฝึกที่ท้าทาย ที่ยากขึ้น ผมรู้สึกว่ายาก”

นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 33 ปี กล่าวว่า “ก็ดี จะได้เรียนรู้อะไรใหม่ ๆ ด้วย และมีความหลากหลาย”

ส่วนในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภททีม อายุ 22 ปี และอายุ 20 ปี ก็มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ตามลำดับ

“ก็ มีความรู้ ว่า ถ้ามันยากขึ้น มีความแปลกใหม่ มีความท้าทาย แล้วก็ให้เรามีทักษะสูงขึ้นไป เพราะว่า ถ้าเราฝึกทักษะที่มันเป็นของเดิมอยู่แล้ว มันก็จะช่วยแก้ไขให้เรา มีทักษะเท่าเดิมครับ แต่เราก็จะคล่องแคล่วกว่าเดิมเลย ๆ แต่จะมีทักษะอะไรที่แปลกใหม่ เราต้องการเรียนรู้ความแปลกใหม่ความท้าทายมากกว่า”

“ทำให้มีประสบการณ์มากขึ้น และกระตุ้นให้เราพยายามมากขึ้น และรู้สึกว่าถ้าเราทำได้เราจะต้องเก่งกว่าเดิม”

ด้านความอยากรู้อยากเห็น นั้นไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท เมื่อมีข้อสงสัย มีบางอย่างที่ยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการ

ฝึกซ้อม จะปรึกษาผู้ฝึกสอน เพื่อที่จะนำมาปรับปรุงทักษะให้ดีขึ้นและพัฒนาความสามารถตนเอง อยากเก่ง ต้องการเรียนรู้ เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 36 ปี กล่าวว่า “ส่วนมากแล้วจะถาม เมื่อมีข้อสงสัย เพราะมีบางอย่างไม่เข้าใจ”

นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 46 ปี กล่าวว่า “มี บ้างที่เล่น (ยิง) แล้วทำไม่ได้ จะขอคำแนะนำจากโค้ช”

นอกจากนี้ นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 33 ปี ยังให้ความคิดเห็นว่า ออกกำลังกายด้วยตัวเองดู ลองแก้ไขปัญหาคด้วยตนเอง “ไม่ค่อยได้ซักถามผู้ฝึกเท่าไร อาจเป็น เพราะยังอยากรู้อยากลองในสิ่งที่ตนเองคิดว่าน่าจะดีกว่านี้ได้”

ส่วนในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภททีม อายุ 24 ปี อายุ 20 ปี และอายุ 22 ปี ตามลำดับ ก็มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน

“ถาม เพราะ จะต้องนำมาปรับปรุงนำไปปฏิบัติ หรือปรับปรุงทักษะกีฬาของตนเอง”

“เคยถาม ว่าการเล่นของผมเป็นอย่างไร ดีขึ้น หรือต้องปรับปรุงอย่างไรบ้าง”

“ก็ ก็เคยครับ เพราะว่าบางทีเราเล่น เราไม่สามารถรู้ว่าเราเล่นทักษะตัวนี้เราเล่น เราทำได้ดีสมบูรณ์แค่ไหนครับ เพราะว่า บางทีทักษะมันยากๆ เราก็ต้อง ต้องให้โค้ชเป็นคนคอยเป็นคนบอกว่า อันนี้มันทำได้ไม่มี เราก็ต้องฝึก ฝึก ทำนี้ทำนี้ให้มันได้ดีกว่าก่อน เราจะไปไล่ขั้นทีละขั้นอย่างนี้ครับ แล้วเราก็จะรู้ว่าขั้นนี้เราทำได้เกือบดีแล้ว เพื่อจะไปปรับปรุงให้มันดีขึ้นกว่าเดิมครับ”

ด้านความรู้แจ้ง นั้นไม่แตกต่างกัน กล่าวคือนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท มีความพยายามทุ่มเทในการฝึกซ้อม ในการฝึกทักษะจนเกิดความเชี่ยวชาญ และหาวิธีการฝึกทักษะด้วยตนเอง อีกทั้งมีการเรียนรู้ ในสิ่งที่จะขอคำแนะนำ ขอคำปรึกษา

ขอความช่วยเหลือจากผู้ฝึกสอน เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 36 ปี กล่าวว่า “บางครั้งก็มีนะครับ ที่ว่าอาจจะออก ออกคล้าย ๆ ออกนอกเหนือคำสั่งของโค้ช โค้ชแนะนำมา แล้วเราเอามาทดลอง ทดลองฝึก บางครั้งสรีระของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน เพราะสรีระของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ไม่ว่าจะ position (ตำแหน่ง) ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ไม่ว่าจะ position (ตำแหน่ง) ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ไม่ว่าจะ position (ตำแหน่ง) ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ก็ต้องเอาคำแนะนำของโค้ชมาปรับปรุง ใช้กับสภาพร่างกายของตนเองด้วย แต่ก็ต้องยึดหลักคำแนะนำของโค้ชเข้ามาเป็นตัวหลัก แล้วเรามาปรับปรุงเกี่ยวกับสภาพร่างกาย เพราะนักกีฬาบางคนก็จะมีนั่งวีลแชร์ และก็บางคนจะนั่งเก้าอี้ธรรมดาจะมีเหมือนกัน และบางคนก็จะนั่งใช้เก้าอี้ บางคนก็จะไม่ใช่เก้าอี้ ไม่ใช่วีลแชร์เลย อันนี้เขาจะขึ้นยิง ความพิการของแต่ละคนที่มาเล่นด้วยกัน จะมีความพิการที่แตกต่างกัน ตรงนั้นแหละครับ คือจุดสำคัญว่า คำแนะนำของโค้ช ต้องเอามาปรับปรุง ให้เข้ากับความคิดของแต่ละบุคคล”

นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 46 ปี กล่าวว่า “แก้ไขได้บ้างครับ ในบางครั้งต้องให้ผู้ฝึกสอนช่วยแก้ไข”

นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 35 ปี กล่าวว่า “เคยมีความรู้สึก เคยแก้ไขปัญหาทุกอย่างด้วยตนเองก่อน เมื่อไม่สามารถแก้ปัญหาก็จะปรึกษาโค้ชทันที”

ขณะที่นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 29 ปี ได้ให้ความคิดเห็นของตนเองว่า “มีวิธีการแก้ปัญหาคด้วยตนเองบ้าง เพราะบางสิ่งบางอย่าง ไม่มีใครเข้าใจคนพิการเท่ากับคนพิการด้วยกัน จึงต้องมีการคิดค้นด้วยตนเองบ้าง”

ส่วนในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภททีม อายุ 20 ปี อายุ 24 ปี และอายุ 22 ปี ตามลำดับ มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน

“ถามโค้ช หรือถามเพื่อนที่มีทักษะดีกว่าเรา จนเราสามารถที่จะสามารถฝึกทักษะนั้นได้”

“มีความพยายามอย่างมากในการฝึกซ้อม ถ้าหากเกิดปัญหาที่ลองแก้ไขด้วยตนเองก่อน ถ้าไม่ไหวก็คอยให้โค้ชช่วย”

“ครับ อันดับแรก ก็เคย เคย ก็ถามว่า ทีมใหม่ ทีมใหม่ทุกครั้ง เพราะว่าการเล่นฟุตบอล เราทีมใหม่เพราะใจรักก่อนอื่นเลยต้องใจรักครับ แล้วก็โค้ชจะเป็นส่วนใหญ่ที่คอยช่วยบอกว่า เราต้องทำอะไรจุดนี้ ต้องปรับปรุงจุดนี้ จุดนี้ แล้วบางที ความเข้าใจในการเล่น เราต้องหาความเข้าใจเอง เราก็หาวิธีเองก่อน เพราะว่า เราจะเข้าใจตัวเองดีที่สุด เพราะว่าโค้ชก็ โค้ชต้องการเรียนรู้ จากเรา โค้ชเป็นคนที่มีมองเห็นครับ เรามองไม่เห็นเราก็ต้องเข้าใจในตัวเองมากที่สุด ทำอันนี้ได้ ทำสิ่งนี้ได้เต็มที่ อย่างนี้ครับ”

นอกจากนี้นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภททีม อายุ 26 ปี กล่าวว่า ยังให้ความคิดเห็นว่า “เวลาเราซ้อมก็ตั้งใจซ้อมให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซ้อมด้วยความตั้งใจ บางครั้งเวลามีปัญหาในการซ้อมก็จะแก้ปัญหาด้วยตนเอง ก็จะตั้งสติและพยายามฝึกซ้อมอีกครั้ง”

ด้านวินิจัย นั้นไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท มีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมปรึกษา และแสดงความคิดเห็นในการวางแผน และตั้งเกณฑ์ต่าง ๆ ในการฝึกซ้อมร่วมกับผู้ฝึกสอนด้วยตนเอง เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 36 ปี กล่าวว่า “อันนี้ผมว่าก็สำคัญนะครับ หนึ่งโค้ชเป็นคนวางแผนออกมา เราเป็นคนฝึกซ้อม พอเราฝึกซ้อมไป เราอาจจะ มีข้อเสนอ กฎเกณฑ์ หรือกฎเกณฑ์บางอย่าง อาจจะผ่อนให้ เพราะว่าโค้ช ส่วนมากโค้ชจะเป็นคนปกติ แต่นักกีฬาเป็นคนพิการ บางสิ่งบางอย่างก็ต้องผ่อนลง

สำหรับคนพิการบางคน ยกตัวอย่าง เช่น ผม ผมจะนั่งวีลแชร์ ตลอดทั้งวัน ไม่ได้ นะครับ เดี่ยวจะมีปัญหาเรื่องแผลกดทับ บางทีคนอื่นที่เดินได้ อย่างคนอื่นที่แขนขาดหรือขาขาดนั้น เขาจะไม่มีปัญหาเรื่องแผลกดทับ ตรงนี้แหละจึงเป็นข้อสำคัญว่า โค้ช วางแผนการฝึกซ้อมนักกีฬาทำตาม แต่ว่านักกีฬาที่ต้องมีส่วนร่วม ในการนำเสนอข้อมูลเหมือนกัน ว่าสมควรจะมีเวลาพัก หรือวันหยุดหรือไม่ ต้องคุยกันระหว่างโค้ชกับนักกีฬา แต่หลัก ๆ ก็ตั้งเป็นโค้ชก็จะเป็นผู้วางแผนอยู่ดี”

นักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 33 ปี กล่าวว่า

“คิดว่าข้างอย่างควรจะมือออกความคิดเห็นบ้าง ไม่ใช่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเท่านั้น ที่มีสิทธิ์ออกความคิดเห็นหรือถือสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจ”

นักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 34 ปี กล่าวว่า

“แน่นอนนักกีฬาทุกคน อยากจะร่วมวางแผน ตั้งกฎเกณฑ์แบ่งหน้าที่ร่วมกับโค้ชอย่างแน่นอน นักกีฬาจะได้ไม่แหกกฎ”

ส่วนในความคิดเห็นของนักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภททีม อายุ 26 ปี อายุ 20 ปี และอายุ 24 ปี ตามลำดับ มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน

“มีความต้องการที่จะมีส่วนร่วม เราก็ได้ปรับตัวเข้าไปในแผนการเล่น”

“มี เพราะว่าเพื่อโค้ชไม่รู้เหมือนที่เราู้ และจะได้ข้อคิดเห็นแตกต่างกัน”

“มี เพราะจะทำให้เรารู้และปฏิบัติตามโค้ช และได้แสดงความคิดเห็น”

ขณะที่นักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภททีม อายุ 22 ปี ได้ให้ความคิดเห็นของตนเองว่า

“อันนี้นะครับ ถ้าถามว่ามีอยากมีส่วนร่วมไหม ถ้าโค้ชตามจริงโค้ชก็ถือมีอำนาจสูงสุดในการดูแลแล้วก็ฝึกซ้อม ในการตัดสินใจทุกอย่างในทีม นะครับ แต่ถามว่า ถ้าถามว่าโค้ชเปิดโอกาสให้ก็ทำครับ แต่ถ้าโค้ชไม่ให้ถามความคิดเห็น ก็ถึงเป็นหน้าที่ในการตัดสินใจ”

นอกจากนี้นักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 22 ปี อีกราย ยังให้ความคิดเห็นว่า “ส่วนใหญ่โค้ชจะทำหน้าที่วางแผนการฝึกซ้อมของนักกีฬาเอง เพราะเป็นหน้าที่ของโค้ช”

ด้านเกณฑ์มาตรฐาน นั้นไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภทได้นำเอาเกณฑ์มาตรฐาน และสถิติต่าง ๆ ในการแข่งขันที่ผ่านมา เปรียบเทียบกับผลการฝึกซ้อม หรือการแข่งขัน เพื่อพัฒนาปรับปรุงการเล่นให้มีศักยภาพเทียบเท่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ด้วยตนเอง เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ในความคิดเห็นของนักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 34 ปี กล่าวว่า

“เอาสถิติครั้งก่อนมาเปรียบเทียบ เพื่อปรับปรุงและพัฒนา”

นักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 33 ปี กล่าวว่า

“เอาสถิติการแข่งขันที่ดีที่สุดของแชมป์ ในการแข่งขันนั้น ๆ เป็นเกณฑ์”

นักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 35 ปี กล่าวว่า

“แน่นอนว่า การที่เราอยากเก่ง ก็ต้องเอาสถิติของแชมป์โลกมาเป็นเกณฑ์คะแนน แล้วจะทำให้เราขยันซ้อม และมีความพยายามให้เก่ง เชื่อว่าแชมป์โลกจะมีที่เมืองไทยบ้างซักคน”

ขณะที่นักกีฬาคอนฟิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล อายุ 36 ปี ได้ให้ความคิดเห็นของตนเองว่า

“ส่วนมาก ก็จะตั้ง เราถือว่ายังป็นนี้ ถ้าคิดแบบง่าย ๆ นะครับ แต่เราทำซ้ำ ทำซ้ำในสิ่งที่ถูกต้อง หนึ่งนัดเท่ากับสิบแต้ม โค้ชแนะนำ ก็คือว่า เราทำถูกทุกอย่าง ตรงกลางก็คือสิบ ถ้าเรายิงได้สิบ แสดงว่าเราทำถูกทุกอย่าง นั่นก็คือว่า เราทำถูกและเราคิดถูก ถ้าผิดเพียงไปจากนั้นเราก็จะมาดูว่า อาจจะมีจุดใดจุดหนึ่งมีการผิดพลาดองค์ประกอบในการยิงปืน (การเล่น) ไม่ว่าจะป็นสภาพร่างกาย สภาพจิตใจ เทคนิค สามอย่างหลัก ๆ มาประกอบกัน มาประกอบเข้าในคนคนหนึ่ง ไม่ว่าจะป็น

อุปกรณ์ ปืน หลาย ๆ อย่างต้องมาประกอบกัน เลยคิด
ว่า ตัวนี้ก็เป็นตัวสำคัญตัวหนึ่งเหมือนกัน”

ส่วนในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภททีม อายุ 24 ปี และอายุ 20 ปี ตามลำดับ มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน

“เคย โดยมีการบันทึกสถิติไว้ ว่าการแข่งขันครั้งนี้ เรา
ยิงได้เท่าไร”

“ดูเกณฑ์การแข่งขันของเอเชีย ระดับชาติ เปรียบเทียบ
กับของประเทศไทย”

นอกจากนี้นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย
ประเภททีม อายุ 22 ปี ยังให้ความคิดเห็นว่า

“ตัวนี้ก็คือ ยังไม่เคยชนะครับ เพราะว่าสถิติอื่นนี้ เราไม่มี
การบันทึกไว้ยังไม่มีการทำไว้ แต่ถามว่า เวลาฝึกซ้อม
เราก็จะนับ ว่า เราเล่นตำแหน่งนี้ เรายังก็ประตูแล้ว ใน
การฝึกซ้อม และเราสามารถจ่ายให้เพื่อนนี้ ยิงประตูนี้ก็
ครั้งแล้ว ก็จะมีการนับเฉย ๆ แต่ไม่ได้มาเอาไป
วิเคราะห์ เอาไปทำสถิติ และก็ในการแข่งขันเราก็จะตั้ง
เป้าไว้ว่า จบทัวร์นาเม้นนี้ เราน่าจะยิงได้สักเท่านี้ เท่านี้
เราก็จะจดไว้ว่าเรายิงได้แค่นั้นนะ ทัวร์นาเม้นนี้จบสิ้นใน
การแข่งขันอย่างนี้ครับ อันนี้ก็คือทำเฉพาะตัวเอง”

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อเปรียบเทียบ
ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคน
พิการทีมชาติไทย ระหว่างประเภทบุคคล และประเภท
ทีม ในการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง สรุปได้ว่า นักกีฬา
คนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท มีลักษณะของ
แรงงูใจในการเล่นกีฬา ในการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง
เป็นไปในทิศทางเดียวกันจึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
ของการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ นักกีฬาคนพิการทีมชาติ
ไทย ทั้งประเภทบุคคล และประเภททีม เข้าร่วม
กิจกรรมกีฬานั้น เพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ และ
เข้าใจในกิจกรรม ซึ่งช่วยกระตุ้นให้เกิดความทุ่มเทกับ
สิ่งนั้น ๆ เป็นการแสดงออกถึงความต้องการและความ
พยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาให้ตนเอง
ประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นลักษณะของแรงงูใจแบบ
ภายใน นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท
ต่างก็มีความต้องการที่จะพัฒนาตัวเอง ให้มีความ

สามารถที่ดีขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย เป็นผู้มีความต้องการพิสูจน์ฝีมือ ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม การพยายามที่จะยกระดับตนเองให้มีความสามารถที่สูงขึ้นส่งผลมาจากความต้องการ ความรัก ความสนใจ และเจตคติ ซึ่งก็เท่ากับว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย มีแรงผลักดันที่เกิดจากภายในตัวเอง หรือกล่าวได้ว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย มีลักษณะของแรงงูใจเป็นแบบภายใน โดยที่ไม่ได้หวังสิ่งล่อใจ เช่น เงินรางวัล หรือสิ่งของ

อภิปรายผลการวิจัย

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬา
คนพิการทีมชาติไทย ในประเภทบุคคล และประเภท
ทีม สรุปได้ว่า เป็นแบบภายใน และเมื่อนำมา
เปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในส่วนข้อมูลในการ
สัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง ผลการวิจัยก็พบว่า นักกีฬา
คนพิการทีมชาติไทย มีความพยายามทุ่มเท ความมุ่งมั่นใน
การฝึกซ้อม พัฒนาทักษะความสามารถให้มีศักยภาพ
เทียบเท่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ด้วยตนเอง รวมถึงมีความ
ต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของทีม ทั้งนี้เพื่อสนองความ
ต้องการของตน ซึ่งเป็นลักษณะของนักกีฬาที่มีระดับ
ความสามารถสูง ที่มีลักษณะของแรงงูใจแบบภายใน
ซึ่งไปในทิศทางเดียวกันกับผลจากการวิจัยของแบบวัด
แรงงูใจ ซึ่งตรงกับ Allen (2003) ที่พบว่า เขาชวนออก
กำลังกาย และเล่นกีฬา เพื่อความสนุกสนาน ดิ้นเต้น
และทำได้ดีในสิ่งที่สามารถทำได้ หรือสิ่งที่สนใจ และ
จากการที่นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชน และระดับ
สโมสร มีลักษณะของแรงงูใจเป็นแบบภายใน เป็นผล
ที่สืบเนื่องมาจากนักกีฬาฟุตบอลระดับสโมสร เป็น
นักกีฬาที่เคยผ่านการเล่นในระดับเยาวชนมาก่อน ยังคง
รักษาระดับ หรือสภาพแรงงูใจของตนเองไว้ ตั้งแต่ที่
ยังคงเป็นนักกีฬาระดับเยาวชนที่เริ่มต้นเล่นกีฬา ด้วย
ความรัก ความต้องการ และความสนุกสนานในการเล่น
กีฬาฟุตบอล มีความสอดคล้อง กับงานวิจัย ที่พบใน
ประเทศไทย กฤษญา (2541) จิรศักดิ์ (2541) และ
ประเชษฐ (2544) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักกีฬา ในหลาย ๆ
ชนิดกีฬา พบว่า นักกีฬาเล่นกีฬาด้วยความสนุกสนาน

ความรัก ความสนใจ ซึ่งเป็นลักษณะของแรงจูงใจภายใน มากกว่าสนใจในเรื่องของแรงจูงใจภายนอก ดังนั้นนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ทั้งสองประเภท มีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ด้านความอยากรู้อยากเห็น ด้านความรู้แจ้ง ด้านวินัย ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬานักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล และประเภททีมไม่แตกต่างกัน จะมีแต่ ด้านความท้าทาย ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ประเภทบุคคล จะเกิดอุปสรรคในการฝึกซ้อม ที่ต้องมีระดับการฝึกที่ยากมากขึ้น โดยเกิดจากความพิการ บาดแผลที่ถูกลดทับ ทำท่างในการยิง (การเล่น) และอุปกรณ์การเล่นกีฬา (ปืน) โดยมีน้ำหนักมากทำให้เวลาฝึกซ้อมนาน ๆ จะเมื่อยล้า ซึ่งจะแตกต่างจาก นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ประเภททีม (ภาพที่ 3) จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ การเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภทนั้น มีลักษณะเดียวกัน คือ เพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่จะทุ่มเทให้กับสิ่งนั้น เป็นการแสดงออกถึง ความต้องการ และพยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาเพื่อที่จะให้ตนประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นลักษณะของแรงจูงใจแบบภายใน แสดงให้เห็นถึง นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท เป็นผู้ที่มีมองเห็นคุณค่า มีความรู้สึกที่ดี มีความต้องการในการเล่นกีฬา มีความสนใจ ในอันที่จะพัฒนาความสามารถ และปรับปรุงทักษะให้ได้ใกล้เคียงกับมาตรฐานของนักกีฬาระดับโลก แสดงว่าแม้ว่านักกีฬาประเภทบุคคล จะเน้นภาวะการณเป็นผู้นำ และมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง (สิบสาย, 2541) ส่วนนักกีฬาประเภททีม จะเน้นถึงเทคนิค และทักษะการทำงานประสานกันเป็นกลุ่ม มีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ มีทัศนคติ และคตินิยมต่อเพื่อนร่วมทีม มีระเบียบวินัยที่เคร่งครัด (สุวิมล, 2529; วาสนา, 2538) แต่ลักษณะของแรงจูงใจในนักกีฬาทั้งสอง ประเภทยังคงไม่แตกต่าง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าโดยทั่วไป รูปแบบ หรือทักษะการฝึกซ้อม รวมถึงบุคลิกภาพโดยรวมของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ทั้งประเภทบุคคล และประเภททีม จะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างดังที่กล่าวมาในเบื้องต้นแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างของการศึกษานี้ ไม่แตกต่าง เพราะ การเข้าร่วมกิจกรรม และทำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ด้วยความตั้งใจ ความสนุกสนาน ความพอใจ หรือภาคภูมิใจ จนเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถระดับสูง ซึ่งมักจะเกิดกับตัวนักกีฬาไม่ว่าจะเล่นกีฬาประเภทใดก็ตาม สอดคล้องกับงานวิจัยของ พีรเจต (2536) ที่พบว่า นักกีฬาประเภทบุคคลกับนักกีฬาประเภททีม ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยนั้น นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน มีลักษณะรูปแบบของแรงจูงใจส่วนใหญ่เป็นแบบภายใน ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับ สุรัชย์ (2544) ที่พบว่า ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬานักเรียนโรงเรียนกีฬาทั้งผู้ชาย และผู้หญิง เป็นแบบภายใน ที่มุ่งมั่นต่อการเล่นกีฬาเพื่อการเรียนรู้ พัฒนา และรู้สึกพึงพอใจต่อสิ่งที่ตนเองกระทำ แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นักกีฬาชนิดใด ประเภทใดก็ตาม นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เล่นกีฬาชนิด และประเภทนั้น มีความตั้งใจ มุ่งมั่นที่จะทำให้ตัวเองทำได้ ทำได้ดี โดยประเภทของกีฬาเป็นเพียงสิ่งที่ตัวเองชอบหรือถนัด หรือทำได้ดีที่สุด ทำให้ความรู้สึกจากการที่ทำอะไรได้ เล่นกีฬาอะไรได้ จะเป็นสิ่งจูงใจให้นักกีฬายังคงมุ่งมั่น ทุ่มเทอยู่ต่อไป

ส่วนทางด้านความรู้แจ้ง ซึ่งหมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการที่จะฝึกทักษะจนเกิดความเชี่ยวชาญและพิจารณาไตร่ตรองหาแนวทางในการฝึกซ้อม รวมถึงความพยายามแก้ปัญหาการฝึกด้วยตนเอง และจากผลการวิเคราะห์ พบว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท มีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา เป็นแบบแรงจูงใจ ภายนอกมากกว่าภายใน และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กับการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างนั้น มีเหตุผล พบว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภท เมื่อมีปัญหาจะหาวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองบ้าง หรือถามเพื่อนที่มีทักษะที่ดีกว่าตนบ้าง แต่

โดยมากแล้วจะปรึกษาผู้ฝึกสอน เพราะด้วยความพิการของตัวนักกีฬาเอง และวิธีการเล่น รวมทั้งเรื่องของจิตใจ สมาธิ ด้วยเหตุนี้จึงต้องให้ผู้ฝึกสอนคอยชี้แนะและให้คำแนะนำในวิธีการเล่น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเข้าร่วมการเล่นกีฬานักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ประเภทบุคคล และประเภททีม เป็นแรงจูงใจแบบภายในที่ ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นในด้านความรู้แข็งเท่านั้น ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ถือว่า ลักษณะของแรงจูงใจที่เป็นแบบ ภายในมากกว่าภายนอก เป็นลักษณะของแรงจูงใจแบบภายใน

จากการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล และประเภททีม มีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา เป็นแบบภายใน แสดงว่า การเป็นนักกีฬาคนพิการดูเหมือนว่า แรงจูงใจในการฝึกซ้อม และแข่งขัน เพื่อความต้องการที่จะพัฒนาตัวเองให้มีความสามารถที่ดีขึ้น ไม่ได้แตกต่างจากนักกีฬาปกติ แต่กลับมีสูงเช่นเดียวกับนักกีฬาปกติ ดังที่ Pensgaard (1999) ได้ศึกษา ปัจจัยของแรงจูงใจและการวางแผนการเล่น ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิก และนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ฤดูหนาวของประเทศนอร์เวย์ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีการวางแผนการเล่นไม่แตกต่างกัน แต่ในนักกีฬาคนพิการจะมีความพยายามอดทน ที่จะมุ่งสู่ความสำเร็จแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยเหตุนี้ จึงน่าจะเป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้ฝึกสอนที่จะจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม และแข่งขันได้สะดวก และดำเนินการด้วยความมั่นใจว่า นักกีฬาพร้อมที่จะร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี ดังนั้นการเสริมสร้างศักยภาพทั้ง 3 ด้าน (ร่างกาย ทักษะ จิตใจ) คงทำได้เช่นเดียวกับนักกีฬาปกติ

ผลการวิจัยโดยสรุป

ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬานักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ประเภทบุคคล(ค่าเฉลี่ย =2.768, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.698) และ ประเภททีม (ค่าเฉลี่ย =2.834, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน =0.718) เมื่อ

เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ พบว่า มีแรงจูงใจแบบภายในมากกว่าภายนอก ยกเว้นในด้านความรู้แข็งเท่านั้น ที่มีลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเป็นแบบภายนอกมากกว่าภายใน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ถือว่า เป็นลักษณะของแรงจูงใจแบบภายใน และเมื่อเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในส่วนข้อมูลในการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง ผลการวิจัยก็พบว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย มีลักษณะของแรงจูงใจแบบภายใน ซึ่งสอดคล้องและไปในทิศทางเดียวกันกับผลจากการวิจัย ของแบบวัดแรงจูงใจ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. อาจจะมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ระหว่างนักกีฬาคนพิการกับนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ ตัวแทนทีมชาติไทย ทั้งนี้เพราะจากการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า การศึกษาลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬานั้น จะศึกษาเพียงชนิดกีฬาเดียว เช่น กีฬาอล์ฟ กีฬาจักรยานเสือภูเขา กีฬาฟุตบอล กีฬาเรือพาย และในการศึกษานี้คือ กีฬาคนพิการ เป็นต้น แต่ยังไม่มีการวิจัยในประเทศไทย ที่ทำการศึกษาโดยเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ระหว่างนักกีฬาคนพิการกับนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ ตัวแทนทีมชาติไทย โดยทำการศึกษาพร้อมกันในงาน วิจัยเดียว จึงน่าจะมีการศึกษาถึงแรงจูงใจในการเล่นกีฬาระหว่างสองกลุ่มที่ต่างแตกต่างกันนี้ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
2. อาจจะมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ระหว่างระดับการศึกษาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย ทั้งนี้ เพราะจากการศึกษานี้ ไม่ได้คำนึงถึงระดับการศึกษาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย จึงทำให้อาจจะมีผลต่อลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการได้ โดยอาจมีความแตกต่างกัน หรือไม่ อย่างไร

กิตติกรรมประกาศ

ได้รับทุนอุดหนุนการค้นคว้า และวิจัยในการ
ทำวิทยานิพนธ์หรือการศึกษาระยะของบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เอกสารอ้างอิง

กนกวรรณ สารจันทร์. (2546). แรงจูงใจในการเล่นกีฬา
ซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอล.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
กิตติศักดิ์ มีเจริญ. (2550). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล
ของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ภาค
กรุงเทพมหานครที่เข้าร่วมการแข่งขันคิก
จูเนียร์ฟุตบอลไทยแลนด์แชมเปียนชิพ ครั้งที่
7. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
จิรศักดิ์ ส่งศิริ. (2541). การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจ
ของนักกีฬาทีมชาติไทยในชนิดกีฬาที่มี
โอกาส ชนะเลิศในกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่
13 พ.ศ. 2541 ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
ฉัตรกมล สิงห์น้อย. (2547). แรงจูงใจในการเล่นกีฬา
ฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชน และระดับ
สโมสร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออก
กำลังกายและการกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยบูรพา.
ชาญยุทธ รัตนมงคล. (2552). แรงจูงใจในการเล่น
กีฬาเบสบอลของนักกีฬาเบสบอลใน
การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ธีระพันธ์ ฝาชัยภูมิ (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่น
กีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้น
ที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา
2552. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ประเชษฐ รอดบ้านเกาะ. (2544). แรงจูงใจในการเลือก
เล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
พิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2548). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา
ของนักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและ
การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
พีรเจต รุ่งทอง. (2536). การศึกษาแรงจูงใจของนักกีฬา
ที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่ง
ประเทศไทย ครั้งที่ 21 พ.ศ. 2536.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ภพเพชร นิลงาม. (2546). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของ
นักกีฬาเทเบิลเทนนิส และการปรับตัวเพื่อผู้
ความเป็นเลิศของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสกับผู้
ไม่ใช่แก่นักกีฬา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิทยาศาสตร์การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (เอกสารอัดสำเนา).
ยุทธการ ขาววรรณ. (2552). แรงจูงใจในการเลือกเล่น
กีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายในประเทศไทย
ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิทยาศาสตร์การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ว่าด้วยเรื่องพาราลิมปิกเกมส์. สืบค้นเมื่อ 1 ตุลาคม
2553, จาก
http://www.healthability.com/new_version/5/view_filex.php?content_id=15&down_id=11

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2538). การสร้างการทำงานเป็น
ทีม. วารสารสุขศึกษา พลศึกษา
และสันทนาการ. 21(4).

ศิริธร โฆษณคุณวุฒิ (2548). ทักษะคิดต่อการออกกำลังกาย
ของคนพิการ.วิทยานิพนธ์ปริญญา
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การออกกำลังกาย
และการกีฬา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรม
ราชูปถัมภ์.(2541). เฟลปิกเกมส์กับโอกาส
พัฒนาคนพิการไทย. ในเอกสารประกอบการ
สัมมนาเชิงวิชาการ ณ ห้องประชุมจุมภฏ
บริพัตร อาคารประชารักษ์ปกร้าไพพรรณี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 24 เมษายน
2541. กรุงเทพฯ: สมาคมกีฬาคนพิการแห่ง
ประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์.

สืบสาย บุญวีระบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี:
ชลบุรีการพิมพ์.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). เอกสารประกอบคำ
สอนวิชา พล 411 จิตวิทยาการกีฬา.
กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
(เอกสารอัดสำเนา).

สุรัชย์ พันธุ์กำเนิด (2544). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของ
นักเรียน โรงเรียนกีฬา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

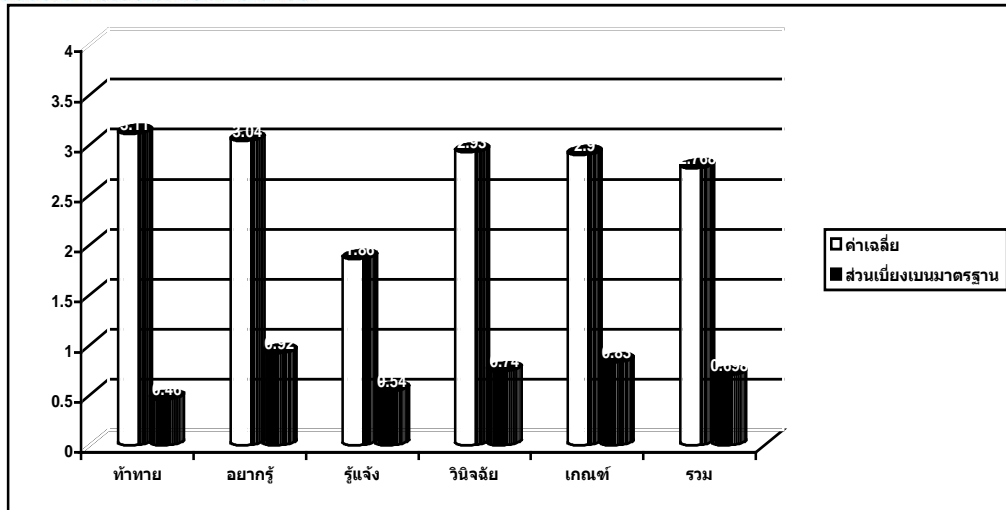
สุวิมล ตั้งสังพจน์. (2529). การเป็นผู้ฝึกในกีฬาประเภท
ทีม. วารสารสุขศึกษา พลศึกษา
และสันทนาการ, 12 (3), 24-30.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2550). การสำรวจความพิการ
พ.ศ. 2550 สำนักงานสถิติแห่งชาติกระทรวง
เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร.
กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

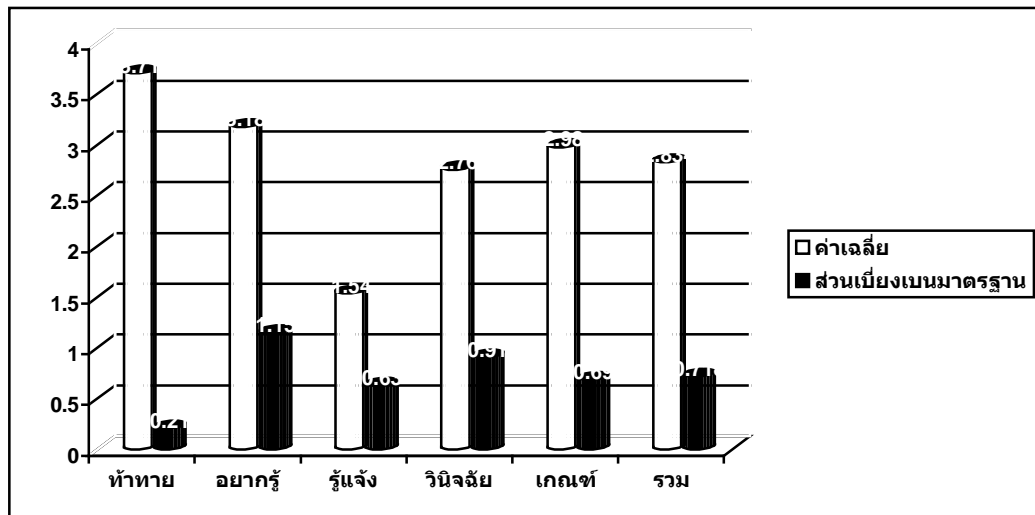
Allen, J. B. (2003). Social motivation in youth Sport.
Journal of Sport & Exercise Psychology,
25(4).

Pensgaard, M.A., Roberts, C.G., & Ursin, H. (1999).
Motivational factors and coping strategies of
Norwegian Paralympic and Olympic winter
sport athletes. Adapted Physical Activity
Quartely, 16.

Weiss, M. R., Bredemeier, B. J., & Shewehuk, R. M.
(1985). An intrinsic/extrinsic motivation
scale for the youth sport setting: A
confirmatory factor analysis. Journal of
Sport Psychology, 7.

ภาพที่ 1 ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภทบุคคล

ภาพที่ 2 ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยประเภททีม

ลักษณะแรงงูใจ (รายด้าน)	ค่ามัธยฐาน			Two – sample Wilcoxon rank - sam (Mann - Whitney) Test	
	ประเภท บุคคล	ประเภททีม	รวม	Z	P-value
1. ด้านความท้าทาย	15	20	17	-2.219	0.0265*
2. ด้านความอยากรู้หรืออากเห็น	20	22	22	-0.976	0.3293
3. ด้านความรู้แจ้ง	9	8	9	1.423	0.1548
4. ด้านวินิจฉัย	17	16	16	1.133	0.2572
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	20	20	20	-0.337	0.7635

*P<0.05

ภาพที่ 3 เปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ระหว่างนักกีฬา